

Plenum est mavis; & portus. Dicitur enim portumnus. & lacivio negotiatoribus. Hic vero mitis hominibus. quoniam pater est virumque. Deindeque. Ob id & mitis dicitur.

— — — pater verò cœu mitis erat

*Admonet autem quondam gleba optima est. Aliis dico, id est ab aliis. Sed non congruit. Nam subiectus; *bus*, & *ligibus*. At ligibus aucto nemo. Circumvallare est circumfodere. Quippe rotundum omne *gorgo* appellatur, ut, rotundus in humeris. Sequitur. *Ipsi* enim *hac signa in celo firmavit*, nempe stellulas, & imagines. Itaque ab eo quod est *in seculis*, *dies*, id est stellas vocavit. Alii ab Astreto dictas volunt. Atque hoc firmandi verbo, ad fixarum immobilitatem alluit. *Sæta*. præterito usus est pro futuro. ut apud Poëtam;*

Si quidem possum perficere; & si perfectum es;

Hoc est, si poset perfici. Pergit ut stata omnia nescantur
hoc est, ut tuum conferant, passivum pro activo, aut ut vi-
deatur, tamquam funes dissoluti sunt. Viris tempestatum, pr-
ecepit. Salve pater magna miraculum; magna dominibus ut-
ilitas. Non dicit, & magna. Salve tu ipse, & prior gene-
ratio. O Jupiter, tu, & progenies tua: nempe Titane.
Velut apud Antimachum:

Terrigenasque Deos, antiquioresque origine Titanas.
sic Homerus.

Oceanumque Deūm originem, & matrem Tethyn

Quòd si ad homines vox illa, prior, referenda sit; de quarta ab aureo genere semideorum progenie loquetur. Nam nos in quinta progenie censemur. Ac propterea Titanas salvare jubet, quoniam in sequentibus Astræum unum de Titanibus prædicat his verbis.

*Sive igitur Astræ illius proles: quem aiunt
Astrorum antiquum patrem esse.*

Hoc ipsum verò tam cum præcedentibus , quām cū sequentibus copulari potest . quemadmodum istud : *Salve Musæ* , per seipsum : deinde , *admodum omnes* , conjunctim

*— — — mihi quidem ad stellas dicendas
Si fas est, precanti promite omnem cantum.*

Vox illa, *fas ambigua* est. Nam aut antecedentibus, aut sequentibus annexanda est. Videlicet ut ita construatur; *ad stellas dicendas*, *ut dect promite*, vel *precenti ut decemta date mibi dicere* è *Museo*. *Est autem tenuissima*, *ad finem usque dicite*. *πάκμων* *cum finem significat*.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
ΠΕΡΙ ΜΗΝΩΝ.
THEODORI GAZÆ
LIBER DE MENSIBUS.

JOANNE PERRELLO INTERPRETE.

IL. **E**sse igitur hæc Atticorum mensium nomina, duodecim numero, omnibus in confessio est. Sunt autem hæc:

Munychion.
Thargelion.
Scirophorion.
Hecatombaeon.
Metagitnition.
Boëdromion.
Menacterion.
Pyanepsion.
Antheleterion.
Poseidon.
Gamelion.
Elaphebolion.

do, & quibus velut in lucis linguis etiam res ap-
pellare oportet; hic discrimen, & controveria. Primi-
us igitur de ordine, & serie; post de interpretatione con-
serendum. Nimurum ordo ipse velut interpretationis el-
ementum est: quum & multa forte eorum, quae ad inter-
pretationem tendunt, ex constructionis, ordinisque propri-
tate elicentem oporteat offendere. Mox de ufo dicendum
cujus gratia ordinem scire imprimis statuimus. Adhac,
quid aliud huic commentatiōnē proprium, nobis assūme-
dum est, compendiariam viam amplexantibus, utne op-
ris diverticulum fiat operē instituto majus.

De ordine Mensum

III. **S**umatur itaque primus quisque mensis, sese ut dicendo Sobrertori. sitque, si placet, Poſideon: poſt hunc continuo Gamelion. cuius rei testes Aristoteles, & Theophractus, priſce memorie viri, atque Atrica lingua periti. Neque enim hic non producitur testimonius agere licet, ut qui antehac falſas, tefibique egentes positiones tradiderint, hanc de mensibus quationem tractantes: verum in singulari teſtes excitare, viros locupletores, & fide dignos opus est, non fecus atque in judicio. Quicquid enim in his probabile, non ex signis necessariis, hujusmodi rationibus sequi oportet: sed ex iis sumere, que dixerat clari, celebreſque viri. Horum igitur alter in historia animalium ſic ait: *Tbunna etiam femi parit: sed quum alio feruſ pramatur, alio ferotinos producat, bis videtur parere: edicte priorem partum circiter Poſideonem ante brumam, poſteriorem vere.* Porro Theophractus in historia de plantis, principium ſementis ſecundâ poſt brumale ſolitūm eſt dicit, mens Gamelione: cuius quidem auctoris hac ſunt verba. *Ia appellant, inquit, non ſatus quidem rationem habentes, ſed orus & uſus cuiusque: Quandoquidem ſatus fit contraria feri temporibus. Principium enim hyberni (quem primam ſemente appellant) poſt aſtronum ſolitūm eſt, mens Meagazine: a uirſum ſecundi, mens Gamelone, poſt ſolitūm hybernum.* Si ergo dictum eft à claris illis viris, circiter Poſideonem ante brumam, & mens Gamelione poſt brumam: Gamelionem poſt Poſideonem inde eſt necesse eſt. Quod autem mox etiam ſequatur, evidens eft ex praecedentibus, & ex elocutione id intelligere convenit. Qui namque dicit circiter Poſideonem ante brumam, & Gamelione poſt brumam; vel circa unum ſemem (quem nominat) id ſolitūm eſt vult, vel certe circa proximum offendere. Nam quid hybernus fit Poſideon, ex iis in promptu eſt, quæ Aristoteles in eadem historia, de mugilibus pifcibus commodiffime diſcernit. Quam enim

*Posidonia
menisii
hyber-*

Miles A'Olwaiw.

Διάθεκα μήν τίνιν τὸ δριθμὸν ἔναι σύνοματο μίκην
ταῦτα, ὡς Λ' θειναῖοι ἦρον, πάντες ὑμελογεῖστ.

Μετοχῶν.
Θαργηλιῶν.
Σιμοφεστῶν.
Ἐκσπερβολῶν.
Μεταζειτῶν.
Βοῦδροιῶν.
Μαμακτεῖλῶν.
Πυναεψίων.
Ἄθετηρῶν.
Ποτειδῶν.
Γαμηλιῶν.
Ελαφηβολῶν.

Περὶ δὲ τῆς εἰσῆσθαις, καὶ τὸ ἐφεξῆς ή ἀμφορέω περί, καὶ
ἀμφισστοῦντος ιτά, τοῦτο δὲ τὸ σῶμα, πάς δὲ μεταφ-
όρησις ή τὸ Διαβόλον, μονάδαν, πάσσον δὲ τὸ σῶμα
περὶ δὲ τὸ ἐφεξῆς τότεν ἵπτεται αὐτὸν ἐμπλεύσας θερα-
πευτή, δοκεῖ δὲ ὡσπερ σπυρίου ἐμπλεύσας διατίθεται η πάτη.
η τὸ πάτη ιτάς τὸ σῶμα τὸ ἐμπλεύσαν πεντάντα διάς ἀν-
λαμβανοντας τὸ ή τὸ συντηγόνον οἰκόν, δεκαντα. Ή
τὸ πάτη οὐδὲ χρήσις ιτάντος, τότε γὰρ ἴνεκα καὶ τὸ πάτη
οἰκόν μάλιστα συνεργεύεται, η τὸ πάτη τούτον δὲ τὸ ἀδό-
πον οἰκόν τὴν ποιεῖ τρέψει, η τούτον θεραπεύσιον, θερα-
πεύσιον συμβαλλαμένοντας, ηα μὴ δὲ ἤργα μετόν τὸ πατερ-
γόνον θέντα.

Περὶ τάξεως τῆς μέτων.

Ελλήνοι πατρικοῖς πλεύ συχνῶς πράττουσαν τοῦ λόγου.
Οὐδέποτε δὲ οὐδεὶς, Ποσειδώνας, μετὰ Ποσειδώνα
δὲ θύμῳ Γαμηλίων, μάρτυρος δὲ τότε, Αὐτοπλίτης
π., καὶ Θεόφραστος, ἀνδρὸς πολιάστας μηνίς, καὶ
εἰκότερος ἴσχος τῆς Αθηναϊκῆς Φυῖν. δέδοι γέρος
εἰκότερος φάστεν, οὐδὲ οὐδὲ τέ θέσις ποτὲ τῆς
φύσεως καὶ αἰσθάντων ὑποθέματος, λέγοντος οὐδὲ τοῖς
τοῖς, αὐτὸς ἐπὶ θέσις μάρτυρος παρεχόμενος ἀνδρεῖς
εἰκότερον, μάτιον ὁ δικαιοτάτος πάντας τὸν τόνον
ποτῶν, τὸν ἐπικαρπόν, καὶ λόγου ποτῶν, μάτιον
τὸν οὐδὲ μηνὸν τὴν ζῶαν ισχεῖν εἶται, τέτον δὲ οὐδὲ
μάτιον τὸν οὐδὲ μηνὸν τὸν μέν ποτίσι, οὐ δὲ οὐδὲ
προτερεῖτον, οὐδὲ μηνὸν πίκεται. Εἴτε δὲ οὐδὲ μηνὸν
πάντας φέρει τὸν Ποσειδώναν πάντας τέ πότων, οὐ δὲ οὐδὲ
πάντας φέρει τὸν Φοῖνον δέδοις τῶν ἀρχόντων μηδὲ
οὐδὲ μηνὸν χαριζεται, οὐ Γαμηλίων μηνός. Εἰρη
δὲ οὐδέποτε οὐδὲ καλέσται ἢ ἔτον, οὐ ποτὲ πάντας
ποτεσσαν βλέπεται, αὐτὸς τέρπει πάντας θυντόν, καὶ πάντας
χρεῖσθαι. εἰπεὶ οὐδὲ μηνός, φεύγειν εἰς πάντας ἐναν-
τοῖς γένεται. χαριζεται τούτος δέδοι μηνὸν πρότοις θερα-
νιάς, οὐ Μεταποτίστων μηνός, καλέσται δὲ τίκτων τοῦ
ποτοῦ θρεπτών. τό δέδοις πάντας, μεθ' οὐδὲ πρότοις
χαριζεται, οὐ Γαμηλίων μηνός. οὐ δέ οὐδὲ Ποσει-
δώναν πάντας τρεπτόν, οὐδὲ Γαμηλίων οὐ μετὰ πρότοις.
Γαμηλίωνα μετὰ Ποσειδώναν εἶναι αἰτάγει, οὐ δέ οὐδὲ
εἰφέρει, συμφωνεῖ δὲ οὐδὲ τοπογράφος, καὶ τῆς Φυῖντος
τοῦ ἀκέντονος Κέρκυρας, οὐ δέ οὐδὲ Ποσειδώναν πάντας τρε-
πτόν, λέγων, οὐ Γαμηλίων οὐ μετὰ πρότοις, οὐ τοῦ οὐδὲ
πάντας οὐνομαζούμενον μηδέποτε πρότοις εἶναι βαλεστα, οὐ
αὐτὸς πάντας οὐνομαζεται μηδέποτε. οὐ δέ οὐδὲ Χαριζεταις οὐ
οὐδὲ Ποσειδώνας, δέδοις οὐδὲ μηνὸν εἰς πάντας πότες
ισχεται, δέδοις τέρπει τῷ πάντει πότε οὐ πάντας πότες
καὶ θέσεις χαριζεται μηδὲ λαβεσθειν, ξερπάν, βαλεσ-
τας δέ, αὐτὸς οὐδὲ Εκαρκεμβανός, θωνίδες. εἶτα, αἴρον-
ται οὐ πάντας πάντερον οὐ μηδὲ λαβεσθειν
καὶ οὐ μέντος καλέσθωτο, οὐ δέ κέρατοθ. οὐκέτι τοῦ τελε-
κοπτοῦ ημισερού. τέρπει δέ οὐ πάντας οὐ τοῦ ιεδόματος Φοῖνον.
αύτας δέ δύοντας τὸν τρόπον τοῦ οὐ πάντας οὐ πάντας οὐ
Ποσειδώναν πάντας τρεπτόν, χαριζεται δέ οὐ Ποσειδώνας.
Φυῖνον δέ οὐδὲ Ποσειδώναν αἱ προτάται. οὐδὲ γέροντος
μηνός οὐ Χαριζεταις γένεται αἱ προτάται. οὐ δέ περ Ποσει-
δώναν αἱ προτάται εἴπονται. οὐδὲ τοῦ τελεκοπτοῦ ημισερού.

LIBER DE MENSIBUS.

15

αὐτὸν τρόπῳ γενομένη οὐκτὸν ἀντὶ μηδέτα, οὐδὲ ὃν
αἴρουσι μηδὲ αἰδίᾳ καὶ τῶν ὑπέρων ἀλλούς πιθανόν
ποτε τροπὴ χαρακτηράς. Οὐ δέ τοι παντοῦτον, ὅπου διατί^{ται}
τὰ γνωστὰ σε τούτη, Αἰλούσσαν φύγει, εἰπεὶ μὴ τὸν
τρόπον ἐπίτιδειον τούτον τοῦ τρόπου κατέστη τούτῳ Αἰλούσσαν.
Φυτὸν δέ τοι τὸν Ποσιδεώνος τοῖς ποτεῖς ἡ ἄρνη παρεί^{ται},
τοῦ ἀστείου, οὐ τούτη, τόνομα εἰπεῖσθαι, αὐτῷ τὸ πίπεν
Ποσιδεώνος μηδέν. οὐδὲ τοιησι τροπὴν ἀντὶ οὐδὲ, τροπήν
τον τὸν Ποσιδεώνα, καὶ τῶν χαρακτηρῶν πάντων.
τοῦ μὲν δέ τοι τίτανος εἰλίθιον χαρακτηράν τον, τὸ τρο-
πον τοῦ τοῦ Ποσιδεώνα. Έπειδὴ δέ τοι διὰ αὐτούς
μάλιστα δεῖχθεται, τὸ δέ αὐτούς εἰχεν ἀριστείαν
ἀπόλετην δέ, αὐτὸν τούτην κατέπιεν τὸν Λεω-
φόρον οὐλέαν, καὶ διπλά ποτὲν, οὐδὲ οὐεῖται τῷ
μετρίῳ.

Mεταὶ δὲ Γαρύποντα, οὐδὲν Ελαφεβολίῳ πανταῖς
μέσους τῶν χρημάτων, εἴποι ἢ πλεονάσθι. Ο-
ποιοῦ δέ θυκυδίδης δῆλον εἴη πεποντὸς τὸν ιστόν τῶν
ποντίων ἀνεχεῖσαν, τῷ γραψίῳ Δακεδαιμονίοις,
εἰς Ἀθήνας, πλεύσαντος ὥρδος ἐπεις τὰ πλαῖσι,
πηγῇ δὴ δέκα τὸ Ελαφεβολίῳ μήνος ὄντος σχετι-
κοῖ φησι, τὸν δὲ αὐτὸν ἀνεχεῖσαν καὶ διεθίσθι. Τὸ
χαριτόν, ἀμαρτία δὲ τὸ θηραπεύεις θέμα μερόντος, καὶ
τοῦ ποντοῦ δὲ τὸν τὸν αὐτὸν οἰκεῖον, ποντὸς θεόντος
φησι. Τοῦ φέροντος Αἴγαρου Λακαίος, Ελαφεβολίῳ
μηνὸς δέκα τὸ Φεντόντος, τὸν δὲ αὐτὸν απόντος καὶ πλεύ-
σαντος ἡ Χαριτόν οὐκαντὶς Φοινίκη. Τὸν δὲ Αἴγαρον
ποντὸς τῶν θελών τῶν ἀπόλοις ισορρόπη τὸν ὁχέαν ποιεῖ
μηνὸς έλαφεβολίῳ καὶ τὸν δὲ πρασίνον τελεόντος,
τὸ πόλον οὐδὲ τὸ καρπόν, οὐ φαίνεται τὸν ἔσαρθρον τέλε-
τον μηνὸν, εἰσαντὸν δέ τὸ ιασθ. Ποτὲ δὲ εἴστω ἐ^τ
ιδίσσων, πατεῖ ὅρδον Φοινίκης ἀρόντων τούτουν τοῦ
τοῦ τὸν καρπόν, τῷ φορέαν οὐκ ἀπό τὸν ἔσαρθρον τέλε-
τον μηνὸς. Τέτοιος δὲ τοῦ ποντοῦ μηνὸς δέ τὸ
παντον, οὗ τὸν τὸν πόλον δὲ τροπήν ζευκτείνοντος τοῦ
τοῦ μηνὸς τὸν τὸ ιασθ. Νῦν ἀνεχεῖσαν οἰκεῖοντες τοῦ
πόλον, αὐτὸν δέντο, κατὰ μάρτιον δὲ, τὸ Ελαφεβολίον μη-
νὸν πλεύσαντο οὐκαντὶς Χαρμενόν, ηγετόν τοις οικείοντος.
Πάντα δέ Φοινίκης πόλεις φωιταὶ φαῖται. Φωιταὶ δὲ
τὸ ζευκτόν τὸν Χαρμενόν, οὐ δέρπονται τὸν ὄρδον
χρημάτων ἀστέρος οὐ Ελαφεβολίον, οὐδὲ οὐκέτι. Οἱ ποντοῖς δὲ,
οὐδὲ περιποτέ τοῖς ἀστέρις, εἰ τοὺς οὐδὲ ιασθούς τοῖς
μηνοῖς εἰσονται.

Εὐθές δὲ Ελαφεβολιών, Μενυχάν, πέπτερον μὲν αὐτὸν Ελαφεβολίων^ό Σκιροφορίων τετόπιον δέ κατὰ Μηνυχάν^ό. Αεροπέλαιον εἰ τῇ αὐτῇ φεδρὶ ζεύντειται, ἀλλά πατερθεμένον^ό, πέπτερον μὲν δὲ οἱ πάτερες τῶν θύντων εἰ μητρὶ τελεῖ, Μενυχάν, τοῦ Θεραγετῶν, οὐ Σκιροφορίων. Δημοθενῆς δὲ ἐν τῷ οὐδὲ απεπτυχεσσαν λόγῳ οὐδὲ ποιὸν εἴρηναι, Φυσική, Ελαφεβολιών^ό ἔπειτα διατάξει εἴρηναι απεριμότουσιν ὅτι σημαῖα τοῦ τρόπου τρέχει οὐδὲ μισθός, καὶ τάπει ἀποτελεῖται ἡ λεπτοντικὴ οὐθαλεῖα τούτη, ποιηθεῖσα δὲ από τὸ πρότερον τὴν σημαῖα τῆς ἑρκού τοτεί τὸν δίκαιον τοῦ Σκιροφορίων^ό, καὶ λίγον^ό τοῦ τοῦ οὐδὲ απεπτυχεσσαν λοτρόμητος, στεπαντον τὸ διάτημα τοῦ θηραγετοῦ γεγενέσθαι Χάρην Ελαφεβολιών^ό μιλούσι τῷ Φύσειν, ἵνωνύχει τόδε ἀπέτιον διὰ Μενυχάν^ό θηραγετοῦ τεττά τοιμίνον^ό δὲ Κεραπλάτης ποιεῖται πεπτερον μηρούσις αποτελεῖ τὸν Θεραγέτην, πειναῖς μὲν ἀπέτιον^ό οὐ Φυσικὸν σεπτερόν^ό καὶ θηραγέτην^ό διὰ πεπτερον μηρούσις^ό έπειτα Ελαφεβολιών^ό οὐ Μενυχάν^ό πεπτερον μηρούσις^ό.

O^o π οὐδὲ Μενοκίαν ή ἐπεργὴ οὐκιστά.

Quod circa Munichionem sit vernum aequinoctium.

Δέλον δέ τότε αὐτῷ καὶ σὺ δὲ δεῖ μάνα τικαχῆ
πιτίαι, οὐδὲ ὁ ισημερίας ταῖσιν. οὐδὲ Μανυχίωνα ἐ^{IV.}
πιτίαι. Θεοφράστης δὲ ἐπὶ τούτῳ αὐτῷ πειθεῖται, ὡσπερ
τοῦ τριτοῦ εἶναι Φίστι τοῦ δευτέρου ἐπιτάξιος, καὶ δύσ-
τηρ τῶν δρόσων, οὐ καὶ τίνι δὲ τρίτῃ διπλαῖς τοῖς ισημερί-
αστοῖς θίνει φερεντικοῖς. Θρήψει δὲ τετάρτη, Φίστι, οὐ
καλέστη Σεπτέμβριον, Μενυχίωνον. οὐ καὶ σεπτεμβρίου οἰκτοῦ,
καλοκαίρι, βιβλίον, οὐ μηδὲ καὶ τὸν ἵκανον τοῦ
θεοτικοῦ πικέπιν οὐδὲ ταραχὴν ισημερίαν Αὐγοτέλεια Φί-
στι, τοῦ δὲ πάντοτε καὶ ἐν τεσσάροις μητραῖς, Μανυχίωνι,
Θερμοπολίῳ, Σικελοφορίᾳ, οὐ πρώτη, τετάρτη. οὐδὲ
Μανυχίωνα ἐπεισελα, καὶ ἴσεσθαι Ελαφοβού-
λιον Μενυχίωνα, οὐδὲ Μενυχίωνα δέδη δέσμον Θαργε-
λιών, οὐ Σικελοφορίων, Πτιδίλον τοῖς ὅταν καὶ
διατριβῶν Δελταρικῶν μετον, αὐτὸς καὶ σὺ δὲ τὸν λεχ-
τούσαν αὐτῷ οὐδὲ βάσιν, η ἀιώσιν, οὐ τοῖς αὐτοῖς πε-
ρὶ ζώνησισμοῖς, θεριζόντης τῆς ὄχεας (Φίστι) αἱ
Παρ. III.

III

Theſei tum è Creta cum juuenibus rediſci faeti; & ramos
gefate, quòd tum redierit, quum fructus legerentur die
octavo Pyanepſonis. Conſtat enim fuſile vindemias tem-
pus: qua in Attica nequaquam fiat ſerior ab arciuro,
quām tertio mense. Tertiū verò nobis eft à Boedromio-
ne, & ab arciuro Pyanepſion. Atqui etiam Theophraſtus
in iſdem libris de plantis, Pyanepſione arbutum flo-
rere ſcribit; quod in Attica conſpicitur, & familiſ tem-
perati regionibus, menſe ab autumnaли equinoctio ſecundo:
tertiū verò deforere, & jam crenſcentia arbuta habere. Pya-
nepſione quoque in Egypto primum florere dicit: verum
id fieri ſecundo menſe ab equinoctio Egypti aſſeverant.
At cuiquam fortatio de his ambiagenti videri poſſit Pyanep-
ſion Boedromioni omnium proxiμus, ſi eo meneſie febat
autumni fructuum comportatio, ut Plutarchus inquit. At
non ita eſt, cum Mæmacterionem continuo eſte demonſtratur
ſit. Mæmacterion igitur Pyanepſion contiguous. Ulti-
muſ nobis hac enumeratio eſt Anthelteſion: reliquo enim
ſedem eam, quæ ſuperior adſcribi oportet. Et haec quidem
interim probatio ſufficiat. Similiter vero conſtat, circa Posi-
deonem brumam eſt, idque ratione exactiore, quod a
principio rejecimus ad poſteriora. Septimus namque eſt ab
Hecatombeone, atſiſtivo ſolitario. Sed Philofratuſ longe
in alia iterit ſententia, dicens Athenienſibus morem fuſile
pueros trimos floribus coronari, menſe Anthelteſion. Is
enim, ut appetat, hinc menſem aperte inter vernos enumera-
rat. Si igitur Philoſtrati aequalis, Athenienſes dico, menſi-
bus alter utebantur, ac ipſorum majores, cornu ſcilitur or-
dine turbato, verum aliud dicetur. Tametí nobis cur
non eſt, cognoscere quid Philoſtrati tempore agerent Athenienſes; ſed quid Aristoteleſ & Theophrati. Quid verò ſi
hoc quoque de pueris communisſit, ut pleraque alia, ex
iis unius, quoſ Sophistas dixerunt: eumque menſem verum
eſt credit, a floribus diuina nominiſ ratione? Nempe ſic
qui dixit fuit contemptiora. Neque enim fide dignior
videri queat notatio a florum copia, quām ab eorum
inopia. Nam quod id temporis contingit floribus orba-
ri, Anthelteſionem dixerimus poſtreum autumnalium
menſium: ſi quo forte modo in nominibus rationem ſequi
oporteat.

Ordo & series Atticorum mensium

VI. Series igitur Atticorum mensium à nobis hoc pacto ex supradictis causis ducenda est.

Hecatombaion.
Metagitnion.
Boedromion.
Mamaelterion.
Pyanepsion.
Autheferion.
Posideon.
Gamelion.
Elaphebolion.
Munychion.
Thargelion.
Scirophorion.

Causa mensum ignorationis

VII. **H**Arum autem rerum ignorationis, quæ majorum nostrorum ingenia antehac occurrerat, causa hæc est quod Romani & annum emendarint, & ut alii populi ita Graeci genti imperaret. Ad imperium enim externum, puritate elegantiaque sermonis amissi, Graci (ut ferè fit;) ad imperitantes linguam transferunt, & Latina nomina cùm in aliis multis, tum in mensuram propriis vocabulis permiscentes, in usum suum verterunt: accepti que Romanorum coloniis, se etiamnum Romanos, non Hellenes vocant, & nominibus mensuram Romanis tamquam suis utuntur.

De mensum interpretatione

viii. **U**t vero interpretetur ad rationem Romanum mensium, si sumpto certo indubitate principio unum aliquem mensum ritè designaverimus juxta Atticum monrem, & eundem etiam, ut Romani appellare consuerint: sic utique non ineptè fuerit traditum, ut vertendi singuli, quòd modo corundem nominibus quolibet annis tempore fit utendam. Nam de Romanorum ordine à p

mine ambigitur, primum esse Januarium, deinde Februario, postea Martium, & ita alios deinceps, ut nominantur. Capiendus itaque est tropicus unus. Estisque, si videtur Hecatombaon. Si igitur Athenis mensa Hecatombaone solstitium est, certum est circa quemcumque Romanum mensem fuerit idem solstitium, hunc esse Athenis Hecatombaonem. Dico autem junta proportionem, ut sepium, os, spinam. Non solum enim menses, ut proportione inter se respondeant; sed cetera quoque omnia simpliciter interpretanda sunt, si quid ex interpretatione fructus ad nos speremus perventurum. Jam vero mensa Junio astivum solstitium est, ut omnibus comprehendunt est. ergo Junius est Hecatombaon. Ceterum pontibus Junius esse Hecatombaonem, iam nullus est labor reliquos interpretandi. Semper enim sequenti Attico juxta suppositum ordinem cum subinde sequenti Romano convenient, & eadem ad anni partes erit consonantia. Sed forte quis dubitaverit, cum Athenies ad Lunam, ad Solis vero cursum Romani calculum temporum subducent: qua ratione fieri possit, ut utriusque gentis menses alteri cum alteris sic competant, ut in vicem dierum summa semper quadrans sit, & nihil in alterutris excurrat: itaque Hecatombaon recte transferatur Junius, & Metagition Julius, ita quoque de aliis. Neque enim Soli eadem, qua Luna, eis celeritas: neque una definire incipiunt ut ad signiferi, quod propè dixerim, partitionem. Ergo necesse est Atticos menses variare, & ambiguos plerumque esse inter priorem Latinum, & posteriorem loco. Quod si ambiguus quisque amborum fiat particeps, cur potius a priori vertendo, quam a posteriore nominetur? Quo sanè modo Galenus fecit, de abiectis semine: *Quod tempus Mensis (inquit) Roma est September, Pergami apud nos mensis Hyperboreus, Athenis vero Myseria.* Ea nainque erant Boedro, retusae mione. Nam circa Boedromionis vigesimalium diem mythicus Bacchus ab urba transfereretur, ut etiam Plutarchus scri-
peret.

bit. Videtur quoque Plinius omnifariz scriptor historiz.

Τὸ Φεξῆς τὸ Αἰγαῖον μέλος.

Tοῦ μὲν οὐκ ἐθεέτης τὸ Αἴγαστρον μέλανον ὥδε ἡμῖν Δῆμος εἰς εἰρημάτια αἱ πόλεις ὑφεγείσθω.

Ἐκπατέσιάν
Μεταγεντιάν,
Βούφριαν,
Μαιακτίου
Πινακέφαλον.
Ἄγρεσθελαν,
Ποτιδεών,
Γαργαλιάν,
Ελαφηβολιάν
Μεντζάν,
Θαρρυλιάν,
Σκιρόσφιον.

Αἴποι τὸν πέλατὸν μῆνας ἀναγένεται.

ΤΗΣ οὐ φέλει ταῦτα ἀγράσαι τοῖς αὐτοῖς ὑμῖν, καὶ ποὺ τὸ
Γραμματικόν ἄμα καὶ διορθωτικόν τῷ αὐτῷ τὸν εἰναιστόν, τοῦ
ἀρχαίου μετεπὶ τὸν ἀπόλυτον γένος, τὸν δὲ Ἐλληνικόν. τοῖς δὲ τούτοις
ἀρχαῖοις ἐπίπονοι, τοῖς δὲ τὸν Φαντασίδιον καθεύδοντας καὶ μνῆματα Ἐλ-
ληνικούς τοπολογεῖστε, τοῖς δὲ τὸν δραγμοτονίαν Φαντασίην. Ηὕτω
γίνεσθε, εἰς τούτους, καὶ τὸ Γραμματικὸν οὐρανώματαν ἀπολογεῖσθε
καὶ οὐδὲν τὸν μηδενὶ συγχρηματίαν τοῖς σφετεροῖς αἰνι-
μηροῦσιν ἔργοιν, δεξιῶμεν ποιεῖσθαι τὸν Γραμματικόν, αι-
τοῦς παρὰ τῷ τοῦ Γραμματικοῦ αὐτῷ Ἐλληνισμοῦ καλλοσί. Καὶ
αποτελεῖσθαι, τοῖς τὸ Γραμματικόν μέσῳ τέσσαρας μῆνες καὶ
τριήμεροις.

Περὶ ἐρμηνείας τῆς μητρὸς.

Eρμινέας δι' ἐπάκια ποθεὶς τὸν Φίλωνα μηδὲ
εἰς λάθευσιν δεχόμενον ἐμολογεύθηκεν ὡντα ποὺ τὸ μη-
νᾶν, ἐνομάσαντες ὅφες, ὡς Αἴθιωπας ἦραν, καὶ ὡς
Φίλωνας τὸν αὐτὸν περιττούσαν εἰσήγαγεν ἵστη
κτὸν καλλές λαπτόδεμομήναν, ὡς ἐπάκιος τὸ μεθοδεύοντος,
καὶ ὡς σεβὴ ἐπάκιον δή ποὺ τὸ Φίλωνα λαζανόν τοῦ
Αἴθιωπαν ὄνυμαστη τέτοιο, σεβὴ γὰρ τούτους τὸ Φίλωναν

πλαταιχη, συρρα-
δεινη ισανθρος. δοκε-
ιει τοι φινοτεωνεις,
ης οπαζης η πομι-
νη, η πη σκεψη γα-
ρον εχη τη ειρηνη
και αποτον κεχρη-
σιανηι αερισια,
πλημμυρησι πο-
μην τετρι εγκενη
η πραδεις πρι πε-
ρι πλουσιων λι-
θων. οι δι ορχαιο-
σιανηι περιεργησι οφιον
εις την πρωτην
περιπολην ηρων η επω-
νηση θεσσαν, της
περιπολην. οκενη η
τεραπονησην πρεσβυ-
τερην ηθι η οι-
ση εχην. θεσσαν

que Plutarchi dissentire videtur, dicentes: *Dum fructus le-
guntur, & vendimia comportatur, oculi de Pyaneptionis in-
cipient.* Hisenim veribus videtur Pyaneptionis in se continere
autumnii aequinoctium potius, quam Mæacterion, siquidem erat vendimiae collectio.

Solvendi igitur sunt hi dubiorum nodi, ut rite fiat haec
nostra commentatio, & majorem fidem dicta nostra ac-
cipiant. Quocirca vetustissimos illos homines nulla ratione,
nulloque ordine mensibus uos, atque aliter alios
annum ipsum partitos esse, cum ab aliis, tum vel maximè
a Plutarcho, viro undecimque doctissimo licet intelligere.
Nam barbarorum nonnulli trimitem annum ha-
beant, & ex Gracis Arcades quadrimitem; Acarna-
nes semestrem. Ægyptiis autem menstrus erat annus,
deinde quadrimetris, ut aiunt. Idcirco antiquissimi viden-
tut, immensam annorum multitudinem fibi adnumeran-
tes; ut qui certè annum mense definirent. Romani vero
prius decem mensum annum agebant, & indecet alios ne-
que vicenum dierum, alios tricenum quinum, alios etiam
plurimum: illudque solum considerabant, ut trecentorum
& sexaginta dierum fuis esset annus, nec qua esset Solis
& Luna inæqualitas quicquam pensi habebant. Sed postea

Anni
emendi-
tio per
Num-
Pompi-
lium.

*Mensis
intercal-
ris Grae-
corum.*

B Itariam ergo annum confide
le trecentis sexaginta diebus
nem obliqui signiferi in totidem
tam partem Aristoteles dicit es-

Anni du
plex con
federatio

Primi
ombium
Ægyptii
annum
ad solem
reduxer-
unt.

*antiquo-
rum in-
tercalatio-
nis.*

Rex Numa Pompilius duos menses ad fecisse fertur, & dif-
crimen hujus inaequalitatis undecim dierum esse reputans:
ut pote anno lunari trecentos quinquagintaquatuor dies;
solari autem trecentos sexagintaquatuor habente: unde-
cim hos dies duplicitos alterna annis intercalatione fa-
cta (qua duorum & viginti dierum esset) in Februario
induxisse: verique simile est, haec illum ex imitatione qua-
dam Grecorum fecisse. Primum enim Solonem aiunt,
Athenis hanc mensum vagam, & adhuc incertam incon-
stantiam comprehendisse: & diem (quo Luna Solem adse-
quuntur & transmittit) *λύτρα*, id est, antiquam & no-
vam Lunam, sive extremam & primam, hoc est, interlu-
nium vocari instituisse: & sequentem *επανάστασιν*, id est, no-
vilunium, sive Calendas apellavisse, mensēcūque triginta
dierum constituisse: & in genere annum ipsum in
cinniorem ordinem digessisse. Intercalaris vero mensis
utrum antiquius fuisse Gracis, declarat Herodotus: *Graci*
(inquit) *serua quoque anni intercalationem interseruant, tem-
porum gratia: Ägyptii vero iricis diesbus, quibus duodecim
mensis anni taxant, auchario facto ad eum numerum, dies
quinque quotannis superaddunt: & iis raro circuit temporum
confusis eodem redeuntis.* Quod si Numa quidem intercalationem
duorum & viginti dierum ordinavit; Herodotus
vero triginta dierum recenset, nihil hoc ad disceptatio-
nem praesentem. Verum ex his datur illud intelligi,
Atheniensis mensis intercalario utentes anni sui defecuum
supplevisse, ut temporum ratio facilius Solis itineri con-
grueret.

τὸν Νομὸν Πυρτίλιον. Βασιλεὺς δὲ λίγητι διὸ τὸ φέρεται μῆτας, καὶ τὸ περιελαύναμα τῷ αἰγαλειαῖς ἡμέραν ὑπέκει μετεῖπεν λοραζόμεν^{θε}. ἀλλὰ μὴ στηρίξῃς ἐπειδὴ τριπάτους πενταπάτους τοις ἔχοντος μηδενὶ, οὐδὲ τὸ πλανό τριπάτους ἐκπονητάτε^{τε}, τὰς ἄνδεις καὶ πάντας διατάσσεται, ἀπορεῖται πότε ἐνισχύεται δῆτα τὸ Φερεταλέα μηνὶ τὸ ἐμβολίου, εἴσκεται δέ τοι δυάς ἡμέραν ἵστα, εἰςδὲ μὲν ἐπάνω ταῦτα τοῖς ὁμώναις ταῖς Αἴγυπτους χρήσιν πεπικάνει. Σόλωνα δὲ πέντε Αἴγυπτον τῷ πλανό τοῖς μηδενὶ ἀντικείμενον συνέβη Φατού, οὐδὲ μὴ θρέψειν, καθ' οὗ η στιλη^{τε} καταλαμβάνει π., καὶ περιέρχεται τὸ ἥπιον, ταῖς ίδιας καὶ νέαν καλεῖται. Τὸ δὲ ιερόν, νομιμόνα πενταπάτους^{θε} ἀλλὶ τοις πάντας τὸ μηνὸν ἡμέραντι, καὶ ἔπειτα δῆτα τὸ βέλτιον Διογένειαν τὸ πέλτη τὸ επαντικόν. Ξερνοὶ δὲ ἐρεβαίδεις μηδενίς, καὶ Εὐάνθειος ἀνέκαθι τοῦ δημού τοις Ηγεόδοσι τοῖς λέγοντος Εὐάνθεος ρήμῃ Διογένειον τοῖς Ηγεόδοσις ἀπεκβάλλει, τὸ οὐρανὸν τεκνεῖ. Λιγύπτιος δὲ τριπάτου μηδές ἀγέντα τὸ δύσδικο μηδεῖς, ἀπογνωτικαὶ αὖται πάντας πέπτει ἡμέρας, περὶ δὲ δύσιμην· καὶ σφι δὲ τὸ πατέρα τὸ οὐρανὸν εἰς πάντα τὸ οὐρανὸν περιφερόντας, εἰ δὲ Νομᾶς μὲν εἴσοιτο τοις δυάς ἡμέραις τοῖς ἐρεβαίδεις ἐπαντικόν, Ηγεόδοσις δὲ τριπάτου μηδενὸς πατέρα μετέβη, οὐδὲ τοῖς πατέρεσσι τοῖς νέαν λέγοντος, περὶ τῶν ἀλλοιοῖς αὖται σκοτεῖσθαι τοῖς τάπτοις, οὐδὲ τοῖς Ηγεόδοσις μηδενὶ περιποιεῖσθαι τοῖς τάπτοις, οὐδὲ τοῖς τάπτοις περιποιεῖσθαι τοῖς Ηγεόδοσις μηδενὶ περιποιεῖσθαι τοῖς τάπτοις.

LIBER DE MENSIBUS.

Hecatombaeon foliituum circumagens, quod interdum non contingere non potest. Nam propterea intercalatio inducta est, ut defectum dierum supplet, & in Hecatombaeon semper restituat. Porro in his, qui sic indicent temporum notationem scribunt, interpretatio hoc pacto facienda est, ut praefenti semper tropico pre fundamento utatur, & mensium serie illa quam super possumus. Verbi gratia: quando Theophrastus *summō vere*, *flātim instante Thargelionē* dicit: *mense Martio*, & non Aprili interpretandum est. Rursum quando Thucydides *Elathebolionē* plaustris *mīliis* per *χωραν* dicit *φύσις*, tēpō μὲν *Φεβρουάλου* θρυμβοῖς &c. *πλάνης Μουσικῶν*, δεπόν *ιαστὴν αρχὴν*, καὶ *Μάρτιον* μεταφεροῦν *Δασπίνον*, ὃν δὲ διὰ σπουδᾶς δύο *ισημερίας* εἶναι *ιαστής*, *Μουσικῶν πέντε*, την *Θερινήν*, την *Φινοποντίνην* δύο, *Μαρτικήν* δύο, καὶ *Βαρδοφονίαν*. οἷς δὲ *αὐτὸς* τῷ *τριτοῖς δύο θεσπίσι*, *Εκατομβαιώνη*, καὶ *τελεόλαμον*. καὶ *χειρομένην*. *Ποτισθέναν*, καὶ *Γαμηλίων*. διὰ διπερ *Αετοπλάτην*, *ηλιοτελέαν*, *Φινόν*, πάπτε *όλον* τῷ *έντατῳ*, τοῦ δύο *μηνῶν* τὸ *εὖ ταχεῖται τριτοῦν*. καὶ τὸ *εὖ τῆς Μεταπολογίας*, ὅπερ *ιερῶν νομίμων* αὐτῇ *τέσσερες* πάπτε, μίνος *Γαμηλίων*, *αὐτὸς τριπάνης* ἢ *χλαδί* καὶ *χειρομένης*. *Αἴθεντον* τὸ *άθλιτόν* αὐτὸν *τριπάνη*, λιγότερον. διότι εἰ γε *ενοράζειν* ποτοῖς *χαμενοῖς*, δύο *ειδησμοῖς* εἰσι. *αὐτῶν* μὲν τὸ *έρεις δέρχην* *ταπελίσσεν* την *Εκατομβαιώνην*, τὸ *τριτοῖς δύον*. *ἀνάδολον* δὲ τὸ *τέταρτον*. δέ τοι μὲν τὸ *συμβάντον*, *αὐτῷ* τὸ *επεκτεύμενον* λαμβάνειν. *άρχην* τοι γάρ δὲ τὸ *Φινοπόντινόν* τὸ *λόγον*, εἰ δέ τις *έπειτα* λέγει τὸ *τέταρτον*, *αὖτις βάλτεται* εἰ, τὸ *τέταρτον* αἴτη μὲν *οἱ βίαιοι*, τὸ *τέταρτον* φύσιν.

Dionysius vero ab Ephoro mutatus, dicit Thargelio- Dionysius
ne expugnatum Ilium. Quin & Plutarachus in Furti Ca- Eborum
milita, Ephorus haec scriptis refert, nec vero septem- fecerat.
decim dies ante astrium solstitium dicit: & tamen Thar- Plutar-
gelione etiam ille dicit. Si Ephorus igitur, cum apud se Camillo;
non esset, aliquo dicturus Scirophorone, scripti Thar- gelione; quemadmodum item in aliis pro Iberia non pe-
nitenda regione Europæ, civitatem quamdam Iberiam es-
se dicit: boni consulat, quod non reprehendatur, qui sui
reprehendendant si amissi decesserit, eamque amplissimam. Quod
si forte nescio quis ineptus scriptor mendosus scriperit,
Thargelione, pro Scirophorone, ut ferè fit in aliis, & pra-
fertim in iis, quaus gratia scribuntur à bibliopolis.
(Nam qui hujusmodi operas conductunt, imperitis obla-
titutisque, & trivialibus scriptoribus utuntur) sic infons
quidem fuerit Ephorus: & jure culpandi, qui exem- Ephori
plaria non emendarint, sed inconsideratè dixerint, Thar- error.
gelione septemdecim dies ante astrium solstitium. Sed idem
etiam dicit, dies (qui annum illum explorent) superabundantes fuisse post solstitium numero viginti: quod pror-
sus incompositum, & pugnans, si pro initita Athenien-
sium ratione sermonem facit. Nam si supererant viginti
post solstitium, certum est solstitium fuisse abeunte anno,
Thargelionis ultimo die, ut ille quidem vult: ut nos ve-
rò, Scirophorionis. Impræfatio autem nihil interfit.
Sed eto ex ejus sententia Thargelionis; profectò sequente
anno solstitium erit novilunum Scirophorionis: quod
erat ipsi nono die incipientis. Nam si octavo sub finem
die Thargelionis captum est Ilium, septemdecim diebus
astri post solstitio; manifestum est nonon mensis sequen-
tis die astrium solstitium fuisse. Si itaque solstitium no-
no inuenitus, tres esse dies abundantes est necesse. Hec
autem planis postea elucidabuntur, ubi de usu mensis
intercalari differimus. An igitur Ephori fit iste error, an
amanuensis potius, in mediis considerandum relinquo.
Iam certum est, Atticos mensis equali dictum numero,
similique tempore, Romanos tempore equiparare non posse.
Ergo fit, ut singuli menses Græcorum inter binos semper
Romancorum ambigunt. Exempli gratia: Hecatombœ
partem Junii, & partem Julii attingit: Metagmitioni Juli Menes
& Augusti: Boëdromion Augusti & Septembries. Simi- Lunæ &
liter vero reliqui omnes non raro sese prebent incipites, Solis in-
quandoque etiam æquales, ut vel superiori anno Lunam finali-
nam cum Aprilis Calendis solaribus contigui emergeat, cipere.
Opera tamen pretium est, simpliciter à priore mense in-
terpretari verbi gratia: Boëdromionem Augustum potius quam Septembrem, ut astrium sit tertium enim est ab He-
catombezone: in quo, ut demonstratum est, astrium sol-
stitium conficitur. Nihil porro Galeni intererat, ad abietis semen, & compositionem acopi, sive à sequente September, sive à precedente Augustus verteretur ille
Mysteriorum mensis; praetertim cum solstitia & equino-
cchia, ut non quicunque, et prædicti sunt.